

DAMASCHIN POP-BUIA

Germania și cheia

Era într-o după amiază de sâmbătă, către seară. Una de mijloc de august, lună în care majoritatea celor din landul Baden-Württemberg își iau concediu, ba la cei cu copii de școală, acest lucru devine aproape obligatoriu. Interesantă autonomia asta a landurilor, aduce cu sine avantaje, dar și tot atâtea neajunsuri: pe de o parte fiecare *Bundesland* dispune de vacanță școlară proprie, diferită ori poate chiar într-o totalmente altă vreme față de celelalte din Bundesrepublik, pe de alta, când politicul, în speță legislativul, trebuie să ia hotărâri și să emită legi, ele, legile au de parcurs un drum sinuos, greoi, trebuind să treacă prin multe foruri până să fie abrogate. „De vină“ este, cum bine se știe, sistemul politic de tip federal. Cu vacanțele școlare e bine, în sensul că ele, fiind luate eșalonat, se evită eternele *Stau*-uri, care altfel ar fi, garantat, de proporții gigantice, căci odată vacanța sosită, toată lumea pleacă în concediu și, în consecință, autostrăzile devin supraaglomerate. Dar nu asta este ceea ce vreau eu să vă povestesc. De altfel eu o să repovestesc ceea ce, săptămâna trecută, mi-a povestit un amic, sosit și el, de mai bine de treizeci de ani, aici, în Germania.

În sâmbăta pomenită mai sus Hans, căci așa se numește prietenul meu, i-a spus soției, eu ies la o tură, înțelegând prin asta o plimbare mai lungă, pe un traseu pe care îl făcea aproape zilnic, el fiind unul dintre cei cu „10.000 de pași“ pe zi, obligatorii pentru un om sănătos, respectiv pentru a și rămâne astfel. Sâmbăta nu neapărat, dar duminica de regulă venea și soția, iar el îi spunea în glumă, trebuie să ne mai vadă lumea și pe amândoi, că altfel cred că nu mai suntem împreună, cum se spunea în localitatea de munte de la poalele Munților Rodnei, de unde era H. coborâtor. Mentalitatea fusese, cu multe decenii în urmă, factorul care îl determinase să plece în lumea largă, simțind că acolo s-ar sufoca. Dar numai din această perspectivă, căci altfel și pentru el veșnicia se născuse - după vorba poetului - la sat.

Și uite-așa, ieși și începu să meargă agale, uitându-se din când în când să vadă când va apărea iubita lui soție. Săptămâna care se apropia de sfârșit îi mai pusese încă o dată la încercare, căci aici, în Germania, dacă termometrele arată 32 de grade, ele, gradele, sunt de fapt resimțite la 40. Și astfel de zile aduseseră cu ea săptămâna din urmă. Din cauza umidității ridicate domnește o vremea de tip „*schwül*“, adică o zăpușeală de te ia cu transpirațiile doar dacă ... gândeai, cum spusese odată un prieten de-al lui Hans venit din România în vizită.

După cum se știe – mă rog, mai mult ori mai puțin - aici locuințele au un sistem de încuiere automat, adică odată ușa închisă pe dinafară, nu se mai poate intra în domiciliu fără cheia. În loc de clanța cu care eram noi obișnuiți în România, ușa are pe partea de dinafară doar un mâner care este fix, nu poate fi mișcat. Era așadar obligatoriu să iei cheia cu tine. Mai ales pentru cazul în care ieșeau ultimul din casă. Astfel, peste 90 % din oameni, fie că locuiesc la bloc, în chirie ori în casă particulară, încredințează o cheie de rezervă la o persoană apropiată, desigur cel mai des la cineva din familie, dacă aceasta are domiciliul altundeva. Dar și la vecini ori buni prieteni.

H. își continuă relatarea spunându-mi: La un moment dat apare Elvira. iar eu, m-am trezit cum mâinile mi-o iau instinctiv înspre buzunarele de la pantaloni, să mă încredințez că am luat cheia cu mine. Constat cu consternare că nu. Aoleu, îi bai la ștrec! M-am calmat, zicându-mi că precis o are ea. Îndată ce a intrat în zona de ... auzire am lansat întrebarea: Ai cheia? Nu! Am pus amândoi, printr-un gest reflex, mâna la gură, iar mie mi-a scăpat un „*Scheiße!*“, un fel de *merde!* franțuzesc, atât de des întrebuințat aici, deși originea cuvântului este una destul de vulgară. Trei zeci și doi de ani am fost ocrotiți de o asemenea pățanie, dar acum îi căzusem în capcană. Soția spune hai să ne facem tura și o să ne vină nouă vreo idee. Numai că nu ne-am mișcat din loc, eram cumva paralizați, cufundați în tot felul de raționamente care să ne ajute să ieșim din necaz. O cheie era la fata noastră, numai că ea era plecată, cu grupul de prieteni, la Konstanz. Un alt exemplar se afla la cumnați, dar pentru a ajunge la ei era de mers o bucată bună cu metrour, ba mai trebuia și schimbat o dată. Chibzuiam mai departe ce și cum e de făcut. Păi noi avem cheia de la locuința fetei noastre, merge unul dintre noi și o aduce, la care eu zic, cu un surâs mai mult ori mai puțin forțat, păi da, o fi, dar cum intrăm la noi, în locuința noastră să luăm cheia ei? Haz de necaz, am izbucnit amândoi în râs. Mie îmi veni ideea cu socru, așa că îi spun, dacă dragii de cumnați sunt și ei cine știe pe unde, plecați de acasă, ne rămâne tata-socru. A, nu, nu vreau, spuse ea, el să fie doar ultima soluție, cazul extremis. Păi da, zic eu, el ar avea acasă cheia sorei tale, am lua-o noi, am pleca la cumnați și am lua-o pe a noastră. Numai că soția nu mă mai asculta, reflectând mai departe pe linia ei de raționament. Nu știu cum stai tu cu lichidele, cu apa, dar eu beau enorm, așa că, în consecință, și trebuie să merg destul de des într-un loc. Iar acum am mai și avansat în vârstă, așadar, merg și mai des. Doar gândul că o să fiu forțat să stau pe afară mai multe ore începuse să mă streseze. Nu aveam niciunul dintre noi nicio lețcaie, doar mobilul, jucăria asta care ne însoțește peste tot și mereu. Am căzut de acord să mergem, până una-alta, înapoi în clădirea în care se află și locuința noastră. Am sunat la o vecină și prietenă totodată, care ne-a deschis. I-am povestit necazul nostru, soția a întrebat-o dacă îi poate împrumuta un card, unul mai puțin important, căci nu era exclus ca operațiunea pe care urma s-o parcurgă să eșueze, iar cardul să fie deteriorat. La întrebarea mea, ce ai de gând, îmi spuse că vrea să deschidă astfel ușa, iar eu am privit-o destul de neîncrezător, chiar dacă știam că ea este o pasionată cititoare de romane polițiste, cu precădere Agatha Christie. În filmele de același fel, apar câteodată scene în care polițiștii intră astfel în apartamente încuiate, dar aceștia precis că stăpânesc o anumită tehnică, nouă, neavizaților, străină. Încercările ei, ale nevestei, au rămas fără succes, ba chiar m-am ambiționat să încerc și eu, preț de vreo două minute, cu același rezultat: succes, nul!

Vecina, o femeie foarte amabilă, ieși și ea din apartament și asista la tentativa noastră de intrare „frauduloasă” în propria locuință. Eram împreună pe casa scărilor, în fața ascensorului și dintr-odată îmi vine ideea să o întreb dacă are cheia cu ea. Cea de la apartament. Aoleu, nu, spuse ea, iar cum ușa apartamentului ei era deschisă și cineva tocmai intrase în bloc, se creă un curent de aer care trânti ușa vecinei, închizând-o și, uite-așa, se trezi și ea în situația noastră. Domnle, am crezut că suntem într-un film cu proști. Vecina avea și ea o cheie de rezervă, iar ea, cheia era la ... noi, pe hol, pe un dulăpior. O scenă demnă de o piesă de-a lui Eugen Ionescu. Cheia de la locuință nu o mai am nici eu, am în schimb cea de la mașină, o aud vorbind. Soția zice: păi tragi tu o fugă până la tati (adică tata-socru) și aduci cheia. Păi între timp tu ai vorbit cu sora ta la telefon, tati n-are cheia noastră, o are doar pe a cumnaților. Greu de urmărit, nu-i așa?

Bun, zic eu, dă-mi te rog cheia de la mașină, zic eu uitându-mă la vecină și în maximum 40-45 de minute se rezolvă, intenția mea era, desigur, aceea de pleca la

cumnați după cheie. Colac peste pupăză aceștia, cumnații carevasăzică, erau ori în convalescență – cazul lui – ori bolnavi -cazul ei. Amândoi de corona, bat-o s-o bată, că încă n-a murit definitiv! Soția îmi spune, vin și eu, afirmație la care nu m-am opus de loc, mai ales că aveam nevoie de cineva care să-mi abată gândurile, să le alunge din direcția presiunii pe care o simțeam datorită multei ape băute într-o zi dogorătoare. Odată ajunși în *Parkingul* subteran, am salutat în gând mașina noastră, după care ne-am îndreptat înspre cea a vecinei, căci știam care este. În Parking semiîntuneric, eu fără ochelarii de citit. Am descuiat ușa de la mașină fără probleme, dar a apărut o alta: nu vedeam unde este marșarierul. Până am bâjbâit eu pe acolo, nereușind să găsesc viteza care mă interesa, o aud pe soție că zice, mă duc cu metroul, că văd că nu reușim s-o pornim din loc. Și dusă a fost. No, chestia asta m-a ambiționat, am luat telefonul, am activat funcția de lanternă, am holbat bine ochii și am detectat marșarierul. Am acționat apoi telecomanda porții de la intrare/ieșire *Parking* și am apăsat pe accelerație. Nevasta tocmai trecea la semaforul la care a trebuit să opresc și eu; am claxonat scurt, a intrat în mașina și am urmat cunoscuta rută către cumnați. Onoarea mea de șofer experimentat fusese salvată. Măcar atât, m-am auto consolat...

Odată ajunși, am tras pe locul din fața garajului cumnaților, eu am rămas în mașină, iar soția într-un minut a fost înapoi, fluturând triumfătoare cheia. În grădina din fața casei, îl văd pe cumnat și îi fac un semn scurt de mulțumire. Drumul de întoarcere desigur că a fost mai lung, cel puțin pentru subsemnatul, pe care îl încerca mai departe nevoia de care îți povesteam înainte. Așa că, odată ajunși acasă, am dat buzna în baia mică. Abia când am ieșit de acolo am răsuflat de-a binelea. În vecii vecilor nu vom mai ieși fără cheie, am spus amândoi în cor, dar niciunul dintre noi nu credea cele spuse decât pe jumătate, așa că am râs amândoi. Cam asta fu povestea prietenului meu, Hans, la care eu am adăugat una mai scurtă, rămânând la aceeași temă. Păi alei mele i s-a întâmplat că a rămas pe balcon, și asta pe timp de iarnă. Dar cum așa? Simplu, băiatul nostru tocmai învățase să meargă, soția a ieșit, cum ziceam pe balcon, nu mai știi ce treabă avea ea pe acolo, copilul s-a înălțat pe vârful degetelor de la picioare până a ajuns la mânerul ușii, a tras în jos de el, iar mama lui a rămas afară. Desigur că ea a început să se agite, să se facă observată de vecini, că altceva nu-i mai rămăsese de făcut. A avut noroc, a văzut-o o femeie în vârstă de la scara alăturată, a înștiințat-o pe vecina de la parter, iar asta a dat telefon la „*Schlüsseldienst*”. A venit unul de la firmă și a spart yala. Era pe vremea mărcilor. Eu am fost sunat la serviciu, am plecat de urgență acasă, dar am sosit după cel de la firma de specialitate, care între timp descuiase ușa, de fapt distruse tot zarul, cu yală cu tot. Am avut de plătit 250 de mărci, la care s-au adăugat și costurile pentru cel nou, pe care l-am cumpărat și instalat în aceeași zi. La serviciu nu m-am mai întors, caz de urgență, ce mai. Știi că există și asigurări pentru cazul în care pierzi cheile. Da, da, tot am zis c-om face și noi una, dar dacă le faci pe toate câte vor ști să ne bage pe nas, rămânem fără bani de pită, veni răspunsul.

S-au îndreptat apoi spre localul spre care porniseră. Încă din depărtare, se vedea firma acestuia. Ce scria? *Hausbrenneri zum Schlüssel*, adică nici mai mult, nici mai puțin decât *Distileria Cheia*, la vederea căreia au zâmbit amândoi.

Ostfildern, în august 2024